

Р Е Ш Е Н И Е

№ 80

Гр.София, 30.06. 2020 г.

В И М Е Т О   Н А   Н А Р О Д А

Върховният касационен съд на Република България, Второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на петнадесети юни, 2020 година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:ТЕОДОРА СТАМБОЛОВА

ЧЛЕНОВЕ: БИСЕР ТРОЯНОВ

ПЕТЯ КОЛЕВА

При участието на секретаря РАНГЕЛОВА

В присъствието на прокурора от ВКП ГЕБРЕВ

изслуша докладваното от съдия СТАМБОЛОВА К.Н.Д.255/20 г.

и за да се произнесе, взе предвид следното:

С присъда, постановена на 28.10.19 г.от Апелативния специализиран наказателен съд /АСпНС/, 4 състав, по В.Н.Д.60/19 г., е отменена оправдателна присъда, постановена на 16.11.18 г. от Специализирания наказателен съд /СпНС/ по Н.Д.3817/17 г., и подсъдимият Т. С. С. е признат за виновен и осъден за извършено от него престъпление по чл.321,ал.3,т.2 вр.ал.1 НК /оправдан е само за определен период от време и за участие с други лица/ и вр.чл.55,ал.1,т.1 НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година и шест месеца, търпимо при първоначален строг режим. Приспаднато е времето, през което лицето е било задържано по настоящото производство по реда на НПК и ЗМВР. На основание чл.68,ал.1 НК е приведено в изпълнение наложеното по Н.О.Х.Д.564/06 г. на РС-София наказание лишаване от свобода за срок от две години, търпимо при първоначален общ режим. В останалата част, по отношение на оправдаването на други лица, присъдата е потвърдена.

Срещу постановения съдебен акт е постъпила жалба от подсъдимия чрез неговия защитник, в която са релевирани оплаквания за неправилност, незаконосъобразност, нарушения на материалния и процесуалния закон. Иска се отмяна на присъдата и оправдаване на касатора или връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

В съдебно заседание пред ВКС подсъдимият и неговият защитник поддържат жалбата с исканията в нея, като се представят и допълнителни съображения в тази връзка.

Представителят на ВКП настоява присъдата да бъде оставена в сила.

Върховният касационен съд, Второ наказателно отделение, като взе предвид жалбата и допълнението към нея с отразените в тях доводи и искания, като съобрази становищата на страните, изложени в съдебно заседание и след като сам се запозна с материалите по делото в рамките на компетенциите си по чл.347 и сл. НПК, намира за установено следното:

Прочитът на съдържанието на сезирация настоящата инстанция процесуален документ и допълнението към него /озаглавено писмено становище/, еднопосочно показва, че според подсъдимия и неговата защита фактическата обстановка, приета за установена от АСПНС, не се подкрепя от събрания доказателствен материал, включително и с оглед проведеното допълнително съдебно следствие във второинстанционния съд. Не се оспорва годността на доказателствената преценка, която е следима от ВКС като съд по правото /при липса на предпоставките на чл.354,ал.5,изр.2 НПК/, а същата се оспорва по същество, предвид същината на приет за вярно приобщен за разглеждане доказателствен материал, който се оценява на плоскостта на доказаност. Генерално погледнато, това несъмнено се субсумира под довод за необоснованост, която не е касационно основание, доколкото е относима към съдилища по фактите.

Неслучайно впрочем се отправя претенция върховната съдебна юрисдикция по наказателни дела сама да преразгледа доказателствата, да ги счете за недостатъчни да обосноват извод за виновност на лицето и поради казаното да оправдае С.. ВКС не е легитимиран да стори това при първо редовно разглеждане на делото пред себе си, тъй като, видно от изложената от АСПНС фактология, тя е приета за престъпна и не са налице изискванията на

чл.354,ал.1, т.2,пр.посл.вр.чл.24,ал.1,т.1 НПК. Изложеното дотук не се променя от факта, че второстепенният съдебен състав е признал за виновен дееца и го е осъдил, отменяйки постановената от СпНС оправдателна спрямо него присъда. Предмет на преглед пред ВКС е именно постановеният от АСпНС акт, и то с оглед ревизия на допуснатите от него процедурни грешки и такива по приложението на материалното право, а не предвид изразено недоволство по същината на конкретното анализиране на доказателствената съвкупност, което не се нрави на жалбоподателя.

Релевирани са цифрови оплаквания за нарушение на процесуалните правила поради неспазване на разпоредбите на чл.чл.13,14 и 107,ал.5 НПК. Същевременно обаче не са изложени и развити пороци, допуснати от решаващия съд относно допускане, събиране, проверка и анализ на доказателствата, а е представена личната доказателствена оценка на атакуващите страни, която обяснимо ги насочва към недостиг на обстоятелства, обуславящи участие на С. във вменената му престъпна дейтелност.

В този смисъл ВКС трябва да заяви, че изписаната от въззивната инстанция подробна фактологическа обстановка, в която е открито участието на касатора в организираната престъпна група, е намерила своето доказателствено разрешение от стр.13 на мотивите към присъдата насетне. Обсъдени са всички релевантни по делото доказателствени материали /дори обсъждането е прекалено детайлно/, обезпечаващи извода за доказано престъпно поведение на С.. Ясно е как са иззети мобилните телефони /протокол, съставен по правилата на НПК, действията по които са потвърдени от поемните лица/, за които мотивно отговорно е прието защо са държани от подсъдимия /свидетелски показания на Т. и Д. Д./. Ясно е защо са изключени обясненията на жалбоподателя в тази връзка, като за целта има нужна съдебна обосновка. Ясно е защо съдът приема част от показанията на свидетели, депозиращи на досъдебното производство и приобщени за произнасяне по същество по верен процедурен ред; и въобще цялостното обсъждане на съдържанието на свидетелските показания. Все в същия контекст е ясно какви са доказателствата, подробно описани и разисквани, въз основа на които АСпНС стига до извод, че именно подсъдимият С. е с прякор „Б.“ /неналичието

на разпознавания не опровергава извода поради останалите ценими доказателства в този аспект, изводими от показанията на точно отразени свидетели/. Ясно е защо се приема, че така наречената „централа“, на която са се обаждали лица с цел придобиване на наркотични вещества, е ползвана от С.. Ясно е поради казаното и какви изводи се правят върху информацията, относима към последния, относно приобщените по надлежен ред веществени доказателствени средства. Прочитът на съдебната мотивировка установява липса на negliжиране на определен доказателствен материал, омаловажаване на някой за сметка на друг, и най-важното, придаване на информацията от определени източници на съдържание, каквото те не притежават. Всичките изявления, сочени в допълнението към жалбата, обосновават оплаквания за неприсъствие на категорична достатъчност на доказателствата, от които да се възприемат фактология по престъпната дейност, реализирана от касатора. Те, както бе съобщено, не подлежат на преценка от ВКС.

Казаното дотук се отнася и за приложението на материалното право. От стр.61 на мотивите на присъдата нататък АСпНС прецизно е мотивирал становището си по относимите към престъплението по чл.321,ал.3,т.2 вр.ал.2 НК обстоятелства. Отделено е място не само за общи размисли по процесното престъпление, но и за взаимната обвързаност между лицата от престъпната група според доказателствата, въз основа на които това е изведено. Видно е, че С. стои в основата на връзките между няколко лица. Изписано е какъв е доказаният период на престъпна деятелност; трайността на сдружаването и конкретно осъществяваното от дееца поведение. Процедурно правилно приетите доказателства са обусловили верен прием на фактите и оттам, правилно приложение на материалния закон.

Тук е нужно да се направи уточнението, че подсъдимият С. е съден и осъден за участие в ОПГ, не и за ръководство на такава, каквато теза, макар и с извод за недоказаност, е лансирана в допълнението към касационната жалба /стр.3, първи абзац, горе/. Действително, в диспозитива на осъдителната присъда на АСпНС цифрово е изписано, че той бива признат за виновен в извършено от него престъпление по чл.321,ал.3,т.2 вр.ал.1 НК, но словесно е прието да е участник в групата. В следващия диспозитив обаче, относно оправдаването за определен период и за участие с други лица, е посочено

обвинение по чл.321,ал.3,т.2 вр.ал.2 НК /стр.241 от въззивното дело/. За такова престъпно посегателство е говорено и в мотивите към присъдата. И тъй като поначало разпоредбата на т.2 на ал.3 на чл.321 НК насочва към деятелност по ал.2 на този законов текст-за участие в група- то далеч наличното цифрово неблагоприятие в диспозитива на присъдата не може да обоснове неясна воля на решаващата инстанция и настъпило объркване у касатора за извършване на кое точно престъпление е признат за виновен и осъден.

Поначало, предвид заетата от подсъдимия и неговия защитник позиция за отмяна на присъдата и директно оправдаване на дееца от ВКС или връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд, липсват конкретизирани оплаквания по отношение на касационното основание по чл.348,ал.1,т.3 НПК. Казаното е така, независимо от изложеното в жалбата /стр.6 от касационното дело, в средата/, че са налице всички касационни основания. Уточнението, направено по-горе, изключва желанието за произнасяне по този въпрос.

Въпреки това настоящият съд ще заяви, че единственото обстоятелство, което съзира като незаконосъобразно при обосновката на решаващата инстанция относно дължимото за налагане спрямо С. наказание, е отчитането сред отегчаващите отговорността обстоятелства на предходна съдимост, специално по отношение на присъда по Н.О.Х.Д.694/14 г.по описа на СпНС, в сила от 01.12.14 г. Става дума за осъждане за извършено престъпление по чл.321,ал.3 вр.ал.1 НК, но за деяние, осъществено в периода април 2012 г.- 29.10.12 г. Миналата съдимост на едно лице, важима при индивидуализиране на съответното наказание, се преценява към момента на извършване на деянието /2008-2009 г./, а не към момента на постановяване на съответния съдебен акт. Казаното не променя общо направените изводи за необходимост от приложение на разпоредбата на чл.55,ал.1,т.1 НК, и то в отмерения размер на наказанието лишаване от свобода.

Водим от изложените съображения и на основание чл.354,ал.1,т.1 НПК, Върховният касационен съд, Второ наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА присъда, постановена на 28.10.19 г. от Апелативния специализиран наказателен съд, 4 състав, по В.Н.Д.60/19 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1/

2/